

# Naše vojenství v cizí literatuře.

**Militärwissenschaftlichen Mitteilungen**, roč. 1931, seš. 5/6 uveřejňuje recenzi knihy plk. gšt. Biruly „Velitel v míru a ve válce“, vydané v r. 1930.

Knihu recensuje pplk Brabeck, v které se dotýká jádra věci a při tom velmi stručnou formou:

„Kniha pojednává o výchově a výcviku mladého důstojníka, o vedení důstojnického sboru a vojskového tělesa vůbec, dále o výchově a výcviku mladého vojína a konečně o výcviku a vedení poddůstojníka.

Spisovatel, který prožil světovou válku jako ruský důstojník pěchoty a důstojník generálního štábu, a to počínaje funkcí velitele čety a konče šéfem štábu divise, dotýká se velmi nepokrytě a objektivně též věcí, v kterých se nyní její nedostatky, a rozbírá nevhodné poměry.

Autor se zabývá poměry poválečné doby, přihlížejí k důležitosti a k značným obtížím vycvičení v krátké době brance nejen jako bojovníka, ale vychovat ho též jako oddaného vojína.

Je věci závažnou, že starý důstojnický sbor, který má válku za sebou, pod tlakem poválečných poměrů ztratil ponejvíce nadšení a lásku k vojenskému povolání. Mladý dorost pak vstupuje do důstojnických řad z popudů docela jiných, než tomu bylo před válkou, a volí si dnes toto povolání ze stejných podnětů, jako když chce být inženýrem nebo právníkem.

Lhostejnost, ne-li nechuť k službě u trupy a vyhýbání se podřízenosti, je druhou přitěžující okolností. K tomu se připojuje to, že se na důstojníka kladou stále větší a větší požadavky co se týká jeho znalostí, aby mohl dobře vyhovět svému povolání.

Proto rozbírá autor postupně výchovu a výcvik důstojníků, vedení důstojnického sboru, jeho poměr k poddůstojníkovi a k mužům. V celku spisovatel zastává ony názory, které byly před válkou rozhodující, ba možno říci byly všeobecně uznávány. Ve všech jeho pojednáních klade se hlavní důraz na psychologický moment, zdůrazňuje se neustále důležitost duševního stavu vojska a obzvláště velitele.

Uvedením četných válečných příkladů je znázorněno, že momentální duševní deprese jinak osvědčeného a ve válce zkušeného velitele může mít za následek neúspěch operace, která za jiných okolností zaručuje zdar.

Zachování samostatnosti podřízených, zastání jich vůči nadřízeným, dále osobní příklad jsou prostředky k výchově v nejlepším smyslu.

Ustavičná přítomnost velitele pluku neb oddilu, jakož i jeho zasahování do pravomoci podřízených nepřispívá ani kázní, ani nezvyšuje chuť k odpovědnosti.

Pojednáváje o výchově a výcviku muže a poddůstojníka klade hlavní důraz na morální výchovu a porozumění při nejvyšším využití individuálních schopností. K upevnění kázně, ale hlavně jako duševní trénink doporučuje plukovník Birula jako nejlepší prostředek konání četných nočních cvičení, cvičení v těžkém terénu (v horách), dále cvičení s ostrými náboji, hlavně však s ručními granáty, i kdyby se přihodily ojedinělé nehody. Osobní příklad důstojníků všech stupňů působí přímo závažně a zvěšuje jejich autoritu.

Jedné otázce nevěnoval spisovatel svou pozornost. V své knize mluví stále o „národnosti“. I když považujeme Slováky také za „národnost“, zůstávají ještě Němci, Maďaři, Rusíni a Poláci, kteří rovněž musí konat brannou povinnost. A právě tato otázka by byla zajímavá již proto, že si Čechové vždy stěžovali na jejich zdánlivé utiskování v bývalé rakousko-uherské armádě. Spisovatel získal zajisté bohaté zkušenosti, protože byl příslušníkem ruské armády, která nebyla co do národnosti absolutně jednotná.

Přehlížíme-li, že „Zborov“ je považován za vrchol úspěchu a symbol všech vojenských ctností a odmyslíme-li si ještě některé menší nesrovnalosti tohoto druhu, musíme uznati, že tato jinak objektivně psaná kniha je velmi cennou pomůckou pro každého důstojníka, obzvláště však důstojníka pěchoty bez ohledu na státní příslušnost.“

## Z cizích revuí.

*Revue Militaire Française*, čís. 107, 108, květen a červen 1930.

Plk. de Boisboissel: *Les operations au Maroc*.

Jedna z mnoha studií operací o válce v Maroku. Opět začíná od počátku a studuje použití jednotlivých zbraní pěchoty, jezdeckta, dělostřelectva, tanků, obrněných aut, letectva a neregulárního vojska, při čemž uvádí jednotlivé případy vhodného použití. Pak studuje nutnost tvořit pohyblivé skupiny složené ze všech zbraní a služeb. Tyto skupiny, velmi pestrě složené, byly vysílány na nebezpečná místa, kde pohra-